

Naia jutukesed.

Tütar: „Jumala pärast, ema, minu rahakott on kadunud; see noor mees, kes minu sõrmas istus, on wist waras!“ — Ema: „Kui lohmetand! Kas Sina siis ei märkanud, kui tema käe Sinu taskusse pistis? — Tütar: „Märkasin küll — aga — mina arvasin, et tema üht kirjalest minu taskusse pistaks.“

Poisike tuleb kooli-eksamiist koju ja hüüab rõõmuga: „Ema, mina sain esimese hinna lena-kirjutamise eest!“ — „Aga kuidas see võimalik on, Sina olid ju ikka wiimane klassis?“ — „Ja, õiguse pärast sai seda minu sõber Paul, kui meie aga koju läksime, siis kantas tema kingituse raamatukotist ära ja mina leidsin.“

Teeris küsis kirikuõpetaja: „Ütelge lapsed, kui mitmesugusel wiisil wõib seitsmenda kásu wasta pattu teha?“ — Lapsed ei leidnud wastust ja kirikuõpetaja pööras ennast laasa tulnud wanade poole: „Noh, mölder Matikirst, ütelge Teie, kuidas igapäewases elus seitsmenda kásu wasta pattu teha?“ — Matikirst: „Kiriherra, sellega ei ole minul enam tegemist, weskli on nüüd minu poja käes.“

